

Arrest

nr. 319 763 van 10 januari 2025
in de zaak RvV X/ II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 20 augustus 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 februari 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 30 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden.

U werd geboren in het dorp Hakimabad van het district Khogyani, gelegen in de Afghaanse provincie Nangarhar. U bracht quasi uw volledige leven door in dit dorp, waar u samenwoonde met uw moeder, broer en drie zussen. Ook uw paternale oom en zijn gezin woonden in datzelfde huis. Omdat uw vader drie

maanden voor uw geboorte stierf aan kanker, hebt u hem nooit gekend en nam uw paternale oom de verantwoordelijkheden van uw vader op zich. U ging niet naar school, maar bent twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begonnen met uw studies aan de madrassa, samen met uw paternale neef M.K. (C.G.- nummer [...]) en O.V.-nummer [...]).

De taliban hadden sinds lange tijd problemen met uw familie omwille van hun werk voor de veiligheidsdiensten. Uw paternale oom en neef werkten als bewakers op een basis van de buitenlanders in Maidan Wardak, en uw broer M. K. deed dienst binnen het leger als soldaat in Paktia. Na ongeveer vier jaar werken op de basis ruilde uw oom zijn job als bewaker op de basis in om de commandant, malik M., van de lokale politie te escorteren. Uw neef ging vervolgens net zoals uw broer aan de slag bij het leger in Farah. Daarbovenop bleek uw oom ook niet de gevraagde usher aan de taliban te betalen, waardoor jullie nog meer in het vizier van de taliban geraakten. Uw uiteindelijk vertrek uit Afghanistan was hierdoor het resultaat van een opeenstapeling van problemen met de taliban, maar bereikte een persoonlijk hoogtepunt voor u en uw neef toen jullie leerkracht van de madrassa vertelde dat de taliban een bezoek zouden brengen aan de madrassa. Diezelfde dag zijn de taliban dan ook naar de madrassa gekomen. Met vijf talibs gaven ze speeches aan u, uw neef en de andere leerlingen van de madrassa, waarbij ze het hadden over de islam, jihad en het vechten tegen de niet-moslims die het land aan het bezetten waren. Ze drongen er op aan dat jullie zich bij hen zouden aansluiten om mee te vechten. Eens ze klaar waren met hun speech zijn ze vertrokken. Uw oom gaf jullie uiteindelijk het advies om niet meer naar de madrassa te gaan, maar na drie dagen afwezigheid begon de qari van de madrassa zich af te vragen waarom jullie niet meer aanwezig waren in de lessen en kwam hij naar jullie huis om hierover te praten met uw oom. Twee à drie dagen na het bezoek van de qari ging uw oom naar de moskee voor het avondgebed, maar op de terugweg naar huis werd hij aangevallen door de taliban. Uw oom kwam hierbij om het leven. Drie dagen na de dood van uw oom werd er uiteindelijk besloten dat het nog te gevaarlijk was voor u en uw neef om in het land te blijven.

Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisden jullie illegaal naar België waar jullie na een reis van ongeveer zes maanden op 19 augustus 2021 toekwamen. De volgende dag dienden jullie bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Na de val van de overheid zijn uw broer en neef terug naar het dorp gekomen en bleven ze thuis voor enkele maanden, maar werden vervolgens meegenomen door de taliban. Tot op vandaag blijven u en uw familie volledig in het ongewisse over waar uw neef en broer ze zich bevinden en of ze überhaupt nog in leven zijn. Momenteel worden jullie velden ook door de taliban ingenomen, en kunnen jullie er geen gewassen meer op laten groeien.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende originele documenten neergelegd: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), die van uw paternale neven en oom, werkdocumenten van uw broer waaronder ook zijn bankkaart, legerbadge en contract, maar ook werkdocumenten van uw oom en neef die werden uitgegeven door de organisatie REED, een lijst van de werknemers die aanwezig waren op de basis van uw oom en de enveloppes waarmee deze documenten werden opgestuurd. Daarnaast legt u ook tal van foto's neer van u, uw broer, paternale neven en oom, alsook van Mohammad Naim. U legt ook foto's neer van de rugoperatie van M. die het gevolg was van een breuk die hij opliep toen hij aan het spelen was in het opvangcentrum.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw neef M.K. (C.G.-nr. [...]) en O.V.-nr. [...]) baseren zich op identiek dezelfde asielmotieven (CGVS, p.15, CGVS M, p.17). Er dient te worden vastgesteld dat jullie doorheen jullie verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming lopen.

Ten eerste dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 24 september 2021 in verband

met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 1,5 tal jaar een goede schatting is - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 16 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich dus onterecht als minderjarige voordeed, betekent dat u zich bewust gevoelig jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent en dit ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Dat u en uw neef M. ten stelligste blijven volhouden dat jullie minderjarig zijn, is nog des te opmerkelijk aangezien jullie beiden verklaren te hebben gestemd tijdens de politieke verkiezingen in Afghanistan, en dat wordt ook bevestigd door de stemsticker die op de achterkant van jullie taskara's kleven (CGVS, p. 5; CGVS M, p. 4). Uzelf verklaart dat u slecht 16 jaar oud hoeft te zijn om een stem te kunnen uitbrengen in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de wettelijke stemgerechte leeftijd in Afghanistan 18 jaar bedraagt (zie administratief dossier, blauwe map). Hiermee bevestigen zowel u als uw neef dat jullie reeds in Afghanistan als volwassenen werden behandeld. Bovendien blijken de taskara's neergelegd op het CGVS jullie meerderjarigheid te bevestigen. Meer nog, de leeftijd op de taskara's benaderen deze die na het leeftijdsonderzoek werden beslist. U verklaart nochtans dat de leeftijd waarmee u zich liet registreren bij aankomst in België gebaseerd was op uw taskara (CGVS, p. 3). Na vertaling van uw taskara blijkt u 15 jaar oud te zijn in het jaar 2017, wat erop neer zou komen dat u reeds 19 jaar oud was bij het indienen van uw asielaanvraag. De vaststelling dat u zich op basis van uw taskara liet registreren als minderjarige wekt verwondering op en versterkt onvermijdelijk bovenstaande vaststelling. Ook uw neef slaagt er niet in coherente verklaringen af te leggen. Zo beweert hij bij aankomst 16,5 jaar te zijn geweest, waardoor hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds 18 jaar oud zou zijn (CGVS M, p. 3). Vervolgens werd er door hem verwezen naar zijn taskara die werd aangevraagd toen hij naar school ging. Gevraagd naar de leeftijd op deze taskara, verklaart hij ongeveer 21 jaar oud te zijn, wat helemaal geen steek houdt gezien zijn eerdere verklaringen. Gewezen op het feit dat uw neef dus ook volgens zijn taskara reeds als volwassene werd beschouwd, geeft M. het vreemde antwoord dat zijn vader een hogere leeftijd had opgegeven bij de aanvraag van zijn taskara zodat hij toegelaten kon worden op school (CGVS M, p. 3). Dat hij niet toegelaten zou worden op school indien hij ouder is dan 7 jaar strookt niet met zijn eerdere verklaring (CGVS M, p. 3-4). Hiermee bevestigt uw neef net het omgekeerde, namelijk dat het opportuun was om zich jonger voor te doen. Bovendien ondergraaft uw neef hiermee ook de bewijswaarde van zijn taskara door erop te wijzen dat de gegevens erop simpelweg vervalst zijn. Hoewel jullie er beiden in slagen om jullie originele taskara neer te leggen, dient erop gewezen te worden dat uit beschikbare informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een zeer geringe bewijswaarde. Er rijzen hoe dan ook al sterke twijfels bij de documenten die u neerlegt ter bevestiging van uw identiteit en herkomst. Als gevolg van deze observaties acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede wordt de algemene geloofwaardigheid verder aangetast door de vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd bij de verschillende Belgische asielinstanties over wat betreft jullie vluchtmotief en de daaraan gelinkte werkactiviteiten van jullie familieleden. Bij de registratie van uw verzoek liet u noteren dat uw broer die in het leger zat dreigbrieven had ontvangen van de taliban, waarin stond dat hij moest stoppen met zijn werk en zich bij hen moest aansluiten (zie minteh-fiche). Omdat uw broer dit weigerde, wilde de taliban u in zijn plaats rekruteren. Het doet echter verwonderen dat u op het CGVS nooit enige melding had gemaakt van het ontvangen van enige dreigbrieven. Hiermee geconfronteerd, verklaart u ook nooit dreigbrieven te hebben ontvangen (CGVS, p. 17).

Dat u dit dan wel vermeldde bij de DVZ werpt enige vraagtekens op. Ook bij uw neef M. zijn er discrepanties vast te stellen. Zo verklaarde hij tijdens zijn registratie problemen te hebben gehad met de taliban omdat zijn vader in het leger zat (zie minteh fiche). Evenwel stelt M. de job van zijn vader op het Commissariaat helemaal anders voor, en verklaart hij dat hij een bewaker was op een basis van de buitenlanders en zich later bezighield met het escorteren van de commandant van de lokale politie, malik M. (CGVS M, p. 6, 13). En ook u gaf een andere invulling aan de job van uw oom tijdens het interview bij de DVZ. Daar stelde u dat uw oom actief was bij de Intel Service en verwijst u ook naar het leger als de werkgever van uw oom (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Nergens uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt uw oom actief te zijn binnen het leger of de inlichtingendienst. Hierop gewezen verklaart u dat hij in het geheim voor de inlichtingendienst in Afghanistan werkte en hij hiermee begonnen was toen hij nog steeds malik M. vergezelde (CGVS, p. 22). U voegt eraan toe dat dit slechts werd verondersteld aangezien hier nooit over werd gepraat. Het doet dan

echter verbazen dat uw neef hier geen woord over repte. Daarnaast zou ook de broer van M. een bewaker zijn geweest op dezelfde basis als zijn vader (CGVS M, p. 6). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt er nochtans duidelijk naar voren dat de problemen zich deels begonnen te stellen vanwege de jobs van jullie familie, en dus niet alleen vanwege de job van uw broer of oom, maar ook die van uw neef. Dat niet alle familieleden met een job bij de veiligheidsdiensten door jullie werden aangehaald tijdens de registratie van uw verzoek op de DVZ werpt enige vraagtekens op. Tevens mag het ook verbazen dat de job van uw broer nooit door M. werd aangehaald tijdens zijn interview op de DVZ (zie vragenlijst CGVS M.), terwijl u dat wel deed voor uw oom en neef (zie vragenlijst CGVS H.).

Ten derde hoeft het in het licht van de voorgaande vaststellingen weinig betoog dat u uw relaas betreffende de problemen met de taliban niet aannemelijk kan maken.

Er dient op gewezen te worden dat jullie allebei maar moeilijk zicht bieden op de uiteindelijke vluchtaanleiding. Tijdens het interview op de DVZ halen jullie beiden aan dat de jobs van jullie familieleden bij de veiligheidsdiensten hebben bijgedragen tot problemen met de taliban, en maken jullie ook melding van een bezoek van de taliban aan jullie madrassa waarbij ze poogden studenten te rekruteren, waaronder ook jullie (zie vragenlijst CGVS M. & H., vraag 5). Wanneer er op het CGVS wordt gevraagd om alle redenen uit de doeken te doen waarom jullie Afghanistan hebben verlaten en niet kunnen terugkeren, is het merkwaardig dat u nog maar enkel over de rekruteringspoging van de taliban in uw madrassa vertelt, maar het aspect waarbij uw familie door de taliban werd geïsoleerd vanwege hun jobs volledig achterwege lijkt te laten (CGVS, p. 15). Bij uw neef M., doet zich echter het omgekeerde voor (CGVS M, p. 16), en komt de rekruteringspoging van de taliban in de madrassa pas later ter sprake. Jullie geven beiden nochtans aan zich op dezelfde problemen te beroepen waardoor jullie het land zijn ontvlucht. Deze uiterst opvallende inconsistentie komt dan ook bevreemdend over. Het gegeven dat jullie beiden er maar moeilijk in slagen een coherent vluchtrelaas te vertellen, roept ernstige vraagtekens op en zet de geloofwaardigheid van jullie relaas verder onder druk.

Voorts kunnen ook de eigenlijke problemen met de taliban maar moeilijk overtuigen. Zo slagen jullie er maar niet in te verklaren wanneer deze problemen precies begonnen zijn. U beweert dat deze problemen zich stelden toen de taliban naar de madrassa kwamen (CGVS, p. 16). U situeert de problemen ongeveer negen dagen voor uw vertrek uit Afghanistan en ongeveer zes à zeven dagen na de dood van uw oom. Ook uw neef verklaart dat het probleem begon na de dood van zijn vader (CGVS M, p. 17). U voegt er echter nog aan toe dat de problemen zich begonnen te stellen eens uw broer, oom en neef begonnen met hun werk (CGVS, p. 16). Gevraagd om meer duidelijkheid te scheppen omtrent de problemen die werden gecreëerd omwille van de jobs van uw familie beweert u dat jullie bang waren omdat niemand in het dorp vertrouwd kon worden. Volgens u weet je immers nooit wie zich van het dorp bij de taliban had aangesloten. U vult verder aan dat er een risico heerste om ontvoerd te worden, en dat ook uw oom en broer moesten stoppen met hun werk omdat ze anders vermoord zouden kunnen worden. Dat ze er in de eerste plaats dan voor kozen om hun werk verder te zetten, is alreeds merkwaardig (CGVS, p. 12; CGVS M, p. 12), maar dat u nog steeds heel vaag bent over de specifieke impact van hun job is daarbij opvallend. Hiernaar gevraagd verklaart u dat u mogelijks ook kon vermoord worden aangezien als u één iemand hebt met zo'n job, ze iedereen van de familie verdenken (CGVS, p. 16). Het doet dan echter verbazen dat u op de vraag of u zelf ooit concrete problemen hebt ervaren vanwege hun job, moet bekennen nooit serieuze problemen te hebben ervaren, en er enkel een angst en vrees heerste omwille van de gekende acties van de taliban tegenover mensen die voor de veiligheidsdiensten werkten (CGVS, p. 16-17). Gevraagd of uw oom, neef en broer ooit problemen hebben ervaren met de taliban, kan u enkel maar een incident aanhalen waarbij uw broer op zijn werkplek werd aangevallen en de problemen die uw familie ervaart met de velden (zie infra) (CGVS, p. 17), maar slaagt u er niet in om deze problemen te concretiseren. Ook bij uw neef dient dezelfde vaststelling gemaakt te worden.

Uw neef haalt namelijk aan dat jullie het doelwit werden van de taliban vanwege de werkactiviteiten van uw familie (CGVS M, p. 18-19). De volledige familie werd door hen geïsoleerd. M. slaagde er echter net zoals u niet in om deze problemen verder toe te lichten en te verduidelijken hoe uw familie geïsoleerd werd (CGVS M, p. 18, 19). Jullie halen echter nergens enig concreet element of gebeurtenis aan dat aantoonde dat jullie in het verleden reeds geconfronteerd werden met de taliban vanwege de werkactiviteiten van jullie familie, niet persoonlijk noch uw familieleden, waardoor er enkel en alleen maar geconcludeerd kan worden dat jullie zich aldus enkel op vermoedens en veronderstellingen baseren wat ruimschoots onvoldoende is om gewag te kunnen maken van een concrete vrees voor vervolging vanwege de werkprofielen van uw familie.

Ten vierde leggen jullie aansluitend op het voorgaande ook twijfelachtige verklaringen af betreffende de werkzaamheden van uw vader, oom en neef.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan

Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw oom kort voor uw vertrek door de taliban werd vermoord en uw neef en broer na de machtsovername door de taliban werden meegenomen (CGVS, p. 13, 15; CGVS M, p. 16-17, 18).

U bent immers niet in staat om enige concrete informatie omtrent de werkactiviteiten van uw oom, neef en broer weer te geven en een klaar beeld van hun profiel te schetsen, waardoor het door u naar voren geschoven profiel van uw familieleden aan geloofwaardigheid moeten inboeten. Uit het voorgaande bleek dat jullie er reeds niet in slaagden om coherente verklaringen af te leggen betreffende de werkzaamheden van uw oom (zie supra). Gevraagd wat uw broer precies moest doen in het leger, verklaart u enkel dat hij een soldaat was, maar slaagt u er niet in om te verduidelijken wat hij moest doen als soldaat (CGVS, p. 20). U houdt het echter bij de algemene verklaring dat hij meestal werd uitgestuurd voor een gevecht of conflict. Maar ook op de vraag om een specifiek gevecht toe te lichten, schieten uw verklaringen tekort. U komt niet verder dan te stellen dat hij naar Ghazni werd uitgestuurd voor een gevecht en verwijst naar een video waarop uw broer te zien zou zijn (CGVS, p. 21). Er werd u reeds gewezen op de mogelijkheid om deze video aan het Commissariaat-generaal te bezorgen ter staving van uw verklaringen, maar tot op heden heeft het CGVS geen enkele video van u ontvangen. Gevraagd naar de liwa, kandak en tolai van uw broer en neef blijft u het antwoord schuldig en verwijst u naar de documenten van uw broer (CGVS, p. 21). Ook wanneer er aan uw neef werd gevraagd om alles te vertellen wat hij weet over de werkzaamheden van zijn vader en broer, komt hij niet verder dan te verwijzen naar de documenten en beweert hij enkel te weten dat ze in Maidan Wardak zaten en hun basis de naam Sartan Khil had (CGVS M, p. 11). Gevraagd naar de naam van de organisatie waarvoor ze werkten, weet uw neef enkel dat zijn vader een bewaker was. Verder weet uw neef ook maar moeilijk te vertellen wanneer ze met deze job zijn gestart (CGVS M, p. 12). Daarbovenop weet M. ook niet te vertellen wanneer zijn broer zich precies bij het leger heeft aangesloten (CGVS M, p. 12). Bovendien is het frappant dat hij ook niet spontaan over zijn werkactiviteiten met de commandant van de lokale politie begon te vertellen, wanneer er werd gevraagd om alles te vertellen over de job van zijn vader (CGVS M, p. 11). Pas later, wanneer de vraag werd gesteld of hij zijn job als bewaker tot op het laatste moment uitoefende, wist hij te vertellen dat hij ook rondwandelde met malik M. (CGVS, p. 12-13). Hierop gewezen, geeft M. het bedenkelijke antwoord dat hij niet zeker was of hij een job had (CGVS M, p. 13). Volgens hem hebt u pas een job wanneer u een uniform draagt en deelneemt aan gevechten met uw unit, maar aangezien dat niet het geval was bij zijn vader, was het voor hem niet duidelijk of hij een job had. De activiteiten kort voor de dood van uw oom kan men bezwaarlijk een detail noemen; deze informatie is volstrekt belangrijk én relevant voor het asielrelaas en dient spontaan aangereikt te worden.

De door jullie neergelegde kopieën van documenten waarmee jullie de werkactiviteiten van familieleden wensen aan te tonen zijn niet in staat om jullie gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Het is immers opvallend dat jullie beiden amper iets weten te vertellen over deze documenten. Op de vraag wat u weet over de documenten die u neerlegt, verklaart u enkel te weten dat deze documenten van uw broer, neef en paternale oom zijn en die gelinkt zijn aan hun werk (CGVS, p. 6). Ook uw neef slaagt er niet in om deze documenten verder te verduidelijken.

Gevraagd naar meer uitleg over de brief die werd uitgegeven door een organisatie genaamd 'REED', verklaart hij niet te weten waarvoor REED staat, en ook niet met zekerheid te kunnen zeggen van wie deze brief precies is (CGVS M, p. 5). Hij veronderstelt dat het een contract is van zijn broer dat werd afgesloten in het jaar 2013 en eindigde in 2014, maar hij kan helemaal niet zeggen welk soort contract het is. Bovendien stelt zich de vraag waarom deze brief pas op 20 juni 2021 werd afgegeven, slechts enkele maanden voor jullie aankomst in België. Uw neef slaagt er immers niet in om een afdoende verklaring te geven voor deze vaststelling. Ook over de certificaten van zijn vader kan hij slecht beperkte informatie delen (CGVS M, p. 5-6). Volgens M. zou hij die gekregen hebben van de buitenlanders, maar loopt hij vast op de verduidelijking om welke buitenlanders het precies gaat (CGVS M, p. 6). Dat men elke buitenlander als Amerikaan categoriseerde en geen onderscheid maakte tussen Fransen, Duitsers of Amerikanen doet de wenkbrauwen fronsen. Het feit dat er enkel een badge van uw broer werd neergelegd, en niet van uw neef waarvan jullie beiden verklaren dat hij zich ook bij het leger had aangesloten werpt verdere vraagtekens op. Er werden verder ook verschillende foto's neergelegd van uw broer, neef en oom, maar jullie slagen er niet in om enig overtuigend fotomateriaal voor te leggen waarop jullie samen te zien zijn met jullie familie. Zo ontbreekt het uw neef volledig aan foto's in gezinsverband met zijn vader, broer en neef, hetgeen verwondering wekt aangezien hij sinds z'n geboorte samen met hen woonde (CGVS, p. 8). Hij legt slechts één vage foto neer waarop hij te zien zou zijn met zijn vader. Uw neef duidt op de foto een persoon op de achtergrond aan, waarvan hij beweert dat het zijn vader is, maar vanwege de slechte kwaliteit van de foto kan deze persoon niet geïdentificeerd worden (CGVS M, p. 7). Dat gezegd zijnde, dient er opgemerkt te worden dat deze foto's geen enkel bewijs leveren voor de personen die erop te zien zijn, noch wordt hiermee enige familieband mee

aangetoond. Foto's kunnen namelijk makkelijk worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Hierdoor hebben ze geen bewijswaarde. Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Zoals eerder werd aangehaald (zie supra) dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde.

De vaststelling dat jullie weinig overtuigende verklaringen afleggen betreffende de werkzaamheden van jullie familieleden ondermijnt de geloofwaardigheid alsook de oprechtheid van jullie verklaringen omtrent de omstandigheden van de dood van uw oom en de ontvoering van uw neef en broer. Door het afleggen van twijfelachtige verklaringen over de vervolging van jullie familieleden wordt de problematische situatie waarin uw neef en broer zich volgens jullie verklaringen bevinden niet aangetoond.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft jullie eigen problemen dient er nogmaals op gewezen te worden dat deze reeds ongeloofwaardig werden bevonden (zie supra).

Ten vijfde zijn ook de verklaringen omtrent jullie rekrutering door de taliban vanuit de madrassa zeer merkwaardig. Jullie verklaren dat de taliban op bezoek kwamen in de madrassa waar jullie in de namiddag lessen volgden en er met vijf talibs speeches begonnen te geven waarbij ze het hadden over het vechten tegen de nietmoslims (CGVS, p. 15; CGVS M, p. 18). Ook jullie werden aangestuurd om deel te nemen aan de jihad (CGVS, p. 10, 15, 19; CGVS M, p. 10, 18).

Gelet op uw bedrieglijke verklaringen aangaande uw leeftijd zoals vastgesteld in een medisch onderzoek, maakt dat u uw aangehaalde bezigheden en dagdagelijkse activiteiten in Afghanistan niet aannemelijk weet te maken. Zo stelt u dat u voor uw vertrek uit Afghanistan enkel naar de madrassa ging, maar nooit naar school (CGVS, p. 8). U hebt niet gewerkt in Afghanistan, zo verklaart u (CGVS, p. 10). Gelet op uw leeftijdsbepaling kan er echter worden vastgesteld dat u ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan meerderjarig was (CGVS, p. 15). U dient immers op 20 augustus 2021 uw verzoek om internationale bescherming in te België en u verklaart ongeveer 6 maand onderweg te zijn geweest.

Dat u enkel naar de madrassa ging en geen andere verantwoordelijkheden droeg, terwijl u bij uw vertrek uit Afghanistan ongeveer 19 jaar oud was zoals bepaald volgens uw leeftijdsonderzoek roept ernstige bedenkingen op bij de geloofwaardigheid van hetgeen wat u beweert.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat jullie geenszins jullie schoolcarrière aan de madrassa aannemelijk weet te maken. U en uw neef beweren jullie laatste twee jaren in Afghanistan lessen te hebben gevolgd aan dezelfde madrassa (CGVS, p. 9; CGVS M p. 8). Tot een week voor jullie vertrek volgden jullie er elke dag lessen, met uitzondering van vrijdag (CGVS, p. 9; CGVS M, p. 10). Het valt immers op dat jullie steeds zeer korte en weinig doorleefde antwoorden geven wanneer er hier tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dieper op in werd gegaan (CGVS, p. 8-10; CGVS M, p. 9-10). Op de vraag waarom u in de eerste plaats naar de madrassa besloot te gaan, gaf u het antwoord dat eens uw vader gestorven was, uw paternale oom de verantwoordelijkheid over u kreeg en aangezien hij wilde dat u naar de madrassa ging, u met deze lessen begonnen was (CGVS, p. 9). Ook M. blijkt hetzelfde motief aan te geven (CGVS M, p. 9). Het mag dan immers vreemd klinken dat enkel u en uw neef lessen volgden aan de madrassa, maar jullie broers en zussen nooit naar de madrassa gingen (CGVS, p. 9; CGVS M, p. 9). Als verklaring hiervoor stellen jullie dat ze nog te jong waren om naar de madrassa te gaan, maar deze verklaring lijkt helemaal geen stand te houden vanwege de vaststelling dat uw zussen en broers allemaal ouder zijn dan u (zie verklaring DVZ, vraag 17), en ook uw neef over een oudere broer beschikte (zie verklaring DVZ, vraag 17). U verklaart dat u ongeveer vijf of zes jaar oud diende te zijn vooraleer u met uw lessen aan de madrassa kon starten (CGVS, p. 9). Dat zelf de jongere broers van uw neef, waarvan hij verklaarde dat deze ongeveer 10 en 13 jaar oud waren, dan ook geen lessen volgde aan de madrassa doet de wenkbrauwen fronsen (zie verklaring DVZ M., vraag 17). Verder kunnen ook uw verklaringen over de lesinhoud die u er aangeleerd kreeg maar moeilijk overtuigen. Gevraagd hoe het eraan toe ging in de madrassa, gaf u het korte antwoord dat u leerde hoe u de koran moest lezen en hoe u moest bidden (CGVS, p. 9). U verduidelijkt verder door net zoals uw neef te beweren dat u eerst het alfabet leerde, waarmee u vervolgens de fundamentele van het lezen van de koran

aangeleerd kreeg en eens u daar klaar mee was u kon beginnen met de koran uit het hoofd te leren (CGVS, p. 9; CGVS M, p. 10). Het doet dan echter verwonderen dat u na twee jaar koranlessen te hebben gevolgd niet in staat bent om vlot te kunnen vertellen hoeveel soera's de koran heeft (CGVS, p. 9). Ook uw neef blijft het antwoord op deze vraag schuldig en geeft daarbovenop de vreemde opmerking dat dergelijke vraag niet relevant is (CGVS M, p. 10). Ook gevraagd naar uw favoriete vers in de koran, slaagt u er opnieuw niet in om deze te beantwoorden (CGVS, p. 10). U geeft het vage antwoord dat u het dertigste boek van de koran leuk vindt omdat men daar de soera's in kan terugvinden en specificeert dat dit boek ook makkelijker was dan de 29 andere boeken van de koran. Ook uw neef verwijst merkwaardig genoeg naar het laatste boek van de koran omwille van dezelfde reden als u (CGVS M, p. 10). Maar jullie slagen er beiden dus niet in om een specifieke vers uit de koran te geven. Opnieuw getuigen jullie verklaringen van weinig doorleefdheid en laat het uitschijnen dat jullie weinig afweten van de soera's en verzen waaruit de koran bestaat. Het spreekt voor zich dat dergelijke, gebrekkige en oppervlakkige verklaringen van weinig overtuigingskracht beschikken en dat jullie erop deze wijze dus niet in slagen om jullie studies aan de madrassa aannemelijk te maken.

Bovendien komt het ook hoogstens onwaarschijnlijk over dat jullie er voor kozen om lessen te volgen aan deze madrassa gegeven jullie verklaring dat de qari reeds voor de komst van de taliban in de madrassa al jihad aan het prediken was (CGVS, p. 19; CGVS M, p. 18). Jullie verklaren dat de qari het regelmatig had over jihad en het vechten tegen niet-moslims, maar omdat hij jullie hier niet van probeerde te overtuigen, zag u hier geen kwaad in. Ook uw neef nam het niet serieus (CGVS M, p. 18). Hierdoor bleven jullie stevast naar de madrassa gaan. Het mag immers verbazing wekken dat jullie dergelijk risicovol gedrag stelden, gegeven de werkactiviteiten van jullie familieleden, waartegen ook de qari zich vervolgens had geuit. Per slot van rekening waren jullie zich allebei bewust van de risico's die verbonden waren aan hun jobs, aangezien jullie beiden verklaren dat mensen die voor de veiligheidsdiensten werkten door de taliban werden gevisieerd (CGVS, p. 13; CGVS M, p. 16). Evenwel verklaart uw neef reeds eerder met school te zijn gestopt vanwege de job van zijn vader omdat het nog te gevaarlijk was aangezien de taliban de controle hadden gekregen over de school (CGVS M, p. 9). Het is daarom alleen maar onbegrijpelijk en onverklaarbaar waarom jullie zulk groot risico zouden nemen door naar een madrassa te gaan waar een qari zich duidelijk uitsprak tegen het soort werk dat uw familie deed.

Voorts wat betreft jullie verklaring dat jullie Afghanistan hebben verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jullie omwille hiervan een vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Verder blijkt uit uw verklaringen niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke. Uit voorgaande vaststellingen is alreeds gebleken dat jullie beiden de studies aan de madrassa niet aannemelijk konden maken (zie supra). Verder beschikken jullie niet over een bijzonder interessant profiel voor de taliban. Jullie beweren namelijk gewone studenten te zijn die lessen volgden aan de madrassa (CGVS, p. 8; CGVS M, p. 8) zonder enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban. Temeer aangezien de taliban volgens jullie weet hadden van het werk van uw broer, oom en neef bij de veiligheidsdiensten en volgens jullie reeds problemen ervaarden (zie supra). Dat de taliban jullie alsnog zouden willen rekruteren is daarom weinig geloofwaardig. Meer nog doet dit vragen rijzen over de reden waarom de taliban dacht dat jullie geschikt zouden zijn om hun rangen te vervoegen, aangezien uw familie duidelijk overheidsgezind was. Dit lijkt echter een weinig efficiënte en omslachtige manier van rekruteren. Hoe zou de taliban jullie immers ooit kunnen vertrouwen aangezien uw gehele familie duidelijk overheidsgezind was. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban jullie poogt te rekruteren.

Gegeven bovenstaande vaststelling kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat er in uw dorp sprake was van gedwongen rekrutering door de taliban.

Tot slot verklaart u dat jullie ook problemen met de taliban ervaarden omdat uw oom geen usher betaalde (CGVS, p. 14). Jullie velden werden door de taliban geblokkeerd waardoor men er geen gewassen meer kon op laten groeien (CGVS, p. 17; CGVS M, p. 17). Wat er ook van zij, de gegevens die u aanbrengt zijn onvoldoende sluitend om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit beschikbare informatie blijkt het hier te gaan om het traditioneel belastingsysteem dat werd opgezet door de taliban, genaamd usher waarbij men een belasting int op de landbouwoogsten (zie administratief dossier, blauwe map). Gegeven deze context, slaagt u er niet in om aan te tonen dat u op intentionele wijze werd gevisieerd door de taliban. Daarnaast is het ook merkwaardig dat u dit feit nooit eerder ter sprake had gebracht tijdens uw interview bij de DVZ, waardoor de ernst van uw voorgehouden vrees hierdoor dan ook ernstig gerelativeerd kan worden.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet bij machte bovenstaande appreciatie om te buigen.

Uw advocaat heeft na het versturen van jullie persoonlijke onderhouden nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Hiermee werd rekening gehouden bij bovenstaande beoordeling.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er

zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op

voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts

preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de

economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Nieuwe stukken

2.3.1. De verwerende partij legt op 12 november 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query «Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments» van 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA, «Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan» van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 2 februari 2024;

2.3.2. Verzoeker legt op 18 november 2024 een aanvullende nota neer waarin hij elementen van verwestering aanvoert en de veiligheidssituatie in Afghanistan actualiseert. Hij voegt daarbij foto's en documenten met betrekking tot zijn werk en sociale en sportactiviteiten.

Ter terechtzitting legt verzoeker een fotokopie voor van zijn paspoort, een kopie van het paspoort van zijn broer, foto's van hem en zijn broer en een brief van zijn werkgever.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omwille van zijn oom, broer en neef voor de veiligheidsdiensten, alsook omdat hij samen met zijn neef geen gevolg gaf aan een rekruteringspoging van de taliban. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het gehoor de rol van de tolk heeft uitgelegd (notities van het persoonlijk onderhoud (verder "NPO H."), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO H., p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (NPO H., p. 22). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- verzoeker baseert zich op dezelfde feiten en motieven als zijn neef M.

- Negatieve indicaties:

- Uit het medisch onderzoek blijkt dat verzoeker 20,6 jaar oud is met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Het feit dat verzoeker bij de asielaanvraag aangaf 16 jaar oud te zijn, wijst op een bewuste poging om de Belgische asielinstanties te misleiden.
- Verzoeker en zijn neef M. blijven volhouden minderjarig te zijn, wat opmerkelijk is gezien hun verklaringen dat ze hebben gestemd tijdens verkiezingen in Afghanistan, bevestigd door stemstickers op hun taskara's (NPO H., p. 5; NPO neef M., p. 4). De wettelijke stemleeftijd in Afghanistan is 18 jaar, wat erop wijst dat zij als volwassenen werden behandeld. De taskara's bevestigen hun meerderjarigheid, consistent met de resultaten van het leeftijdsonderzoek.
- Verzoeker stelde zich bij aankomst in België minderjarig voor op basis van zijn taskara, waarin staat dat hij in 2017 15 jaar oud was, wat betekent dat hij bij de asielaanvraag 19 jaar oud zou zijn. Deze discrepantie versterkt twijfels over zijn geloofwaardigheid. Ook zijn neef M. gaf tegenstrijdige verklaringen over zijn leeftijd. Hij beweerde bij aankomst 16,5 jaar oud te zijn, maar verwees later naar een taskara waarop zijn leeftijd 21 jaar was, wat hij verklaarde als een vervalsing door zijn vader om schooltoegang te verkrijgen. Dit ondermijnt de bewijswaarde van zijn taskara.
- Hoewel originele taskara's werden ingediend, wijst het CGVS op de hoge corruptiegraad in Afghanistan, waardoor dergelijke documenten weinig bewijswaarde hebben. Sterke twijfels bestaan over de ingediende documenten, en het CGVS acht verzoekers identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs vormt een negatieve indicatie voor het asielrelaas, omdat het CGVS geen duidelijk beeld krijgt van verzoekers identiteit en herkomst.

- Tegenstrijdige verklaringen over vluchtmotieven en de werkactiviteiten van familieleden:

- Bij registratie verklaarde verzoeker dat zijn broer, werkzaam in het leger, dreigbrieven ontving van de taliban die eisten dat hij zijn werk stopte en zich aansloot. Na weigering zou de taliban verzoeker hebben willen rekruteren. Op het CGVS werd echter nooit melding gemaakt van

dreigbrieven, en verzoeker ontkende deze later ook te hebben ontvangen, wat vragen oproept over de consistentie van de verklaringen.

- Bij neef M. zijn soortgelijke discrepanties aanwezig. Hij verklaarde bij registratie problemen te hebben met de taliban vanwege zijn vader, die in het leger zat. Bij het CGVS gaf M. echter een andere invulling aan de functie van zijn vader, die volgens hem bewaker was op een militaire basis en later commandanten escorteerde. Verzoeker stelde tijdens een ander interview dat zijn oom, eveneens betrokken, werkzaam was bij de inlichtingendienst, hoewel dit nergens bevestigd werd. Op vragen hierover gaf verzoeker aan dat deze functie geheim was en slechts werd vermoed, terwijl neef M. dit niet vermeldde.
- Verder werden niet alle relevante familiebanen in de veiligheidsdiensten bij registratie aangehaald. Het ontbreken van vermelding over de functies van familieleden, zoals de broer van M., bij de DVZ roept vragen op over de volledigheid en betrouwbaarheid van de verklaringen. Deze tegenstrijdigheden werpen twijfels op over de consistentie en geloofwaardigheid van het asielrelaas.
- Het relaas over problemen met de taliban wordt niet aannemelijk gemaakt.
 - Bij het CGVS meldde verzoeker enkel de rekruteringspoging op de madrassa aan bod komen en liet hij de bedreigingen vanwege de familiebanen volledig achterwege (NPO H., p. 15). Zijn neef M. sprak eerst over de bedreigingen vanwege familiebanen en bracht de madrassa pas later ter sprake (NPO M., p. 16).
 - De problemen met de taliban overtuigen niet door gebrek aan concrete details. Verzoeker stelt dat de problemen begonnen na de komst van de taliban naar de madrassa, ongeveer negen dagen voor vertrek en zes à zeven dagen na de dood van zijn oom (NPO H., p. 16). Tegelijk beweert verzoeker dat de problemen reeds begonnen toen familieleden hun werk bij de veiligheidsdiensten aanvaardden, zonder hierbij duidelijkheid te verschaffen (NPO H., p. 16). Hij stelt enkel dat er angst heerste in het dorp door mogelijke infiltranten van de taliban en dat familieleden risico liepen op ontvoering of moord, hoewel zij aanvankelijk hun werk bleven voortzetten (NPO H., p. 12, 16).
- Twijfelachtige verklaringen afgelegd over de werkzaamheden van verzoekers vader, oom en neef:
 - Verzoeker erkent nooit serieuze problemen te hebben ervaren door de banen van zijn familie en noemt enkel een incident waarbij zijn broer werd aangevallen op zijn werkplek, maar slaagt er niet in dit te concretiseren (NPO H., p. 16-17). Ook neef M. beweert dat de familie werd gevisieerd door de taliban vanwege hun werk, maar kan geen specifieke incidenten of concrete gevolgen benoemen (NPO M., p. 18-19).
 - Verzoeker slaagt er niet in concrete informatie te verschaffen over de werkactiviteiten van zijn oom, broer en neef, waardoor het profiel van deze familieleden aan geloofwaardigheid inboet. Hij kon ook geen verklaringen afleggen over de werkzaamheden van zijn oom.
 - Gevraagd naar de taken van zijn broer in het leger, vermeldt hij enkel dat deze soldaat was en meestal werd uitgestuurd voor gevechten, zonder verdere verduidelijking (CGVS, p. 20). Zelfs op een specifieke vraag over gevechten komt verzoeker niet verder dan een verwijzing naar een video van zijn broer, die hij ondanks verzoek niet heeft ingediend bij het CGVS (NPO H., p. 21).

Daarnaast blijft verzoeker antwoorden schuldig over de liwa, kandak en tolai van zijn broer en verwijst enkel naar documenten die eveneens niet werden ingediend (NPO H., p. 21).

 - Ook neef M. geeft geen gedetailleerde informatie over de werkzaamheden van zijn vader en broer. Hij weet enkel dat ze in Maidan Wardak werkten, met een basis genaamd Sartan Khil (NPO M., p. 11), maar kan niet aangeven wanneer zij hun werk startten (NPO M., p. 12).
 - Neef M. vermeldt pas later dat zijn vader de commandant van de lokale politie vergezelde, terwijl hij aanvankelijk alleen sprak over bewakingstaken (NPO M., p. 11-13). Bovendien geeft hij het opmerkelijke antwoord dat hij niet zeker weet of zijn vader een job had, omdat deze geen uniform droeg of deelnam aan gevechten (NPO M., p. 13).
 - Uit de beschikbare EUAA-rapporten: “Afghanistan. Targeting of Individuals” van augustus 2022, COI Query Afghanistan” van november 2022, en Country Guidance Afghanistan van

januari 2023 blijkt dat voormalige ANSF-leden mogelijk doelwit kunnen zijn van vergeldingsacties. Verzoeker en zijn neef M. stellen dat zijn oom/vader kort voor vertrek door de taliban werd vermoord en dat hun neef en broer na de machtsovername door de taliban zijn meegenomen (NPO H., p. 13, 15; NPO M., p. 16-18).

- De ingediende kopieën van documenten ter onderbouwing van de werkactiviteiten van verzoekers familieleden herstellen het gebrek aan geloofwaardigheid niet. Verzoeker verklaart enkel dat de documenten van zijn broer, neef en oom zijn en aan hun werk gerelateerd, zonder verdere details (NPO H., p. 6). Neef M. geeft evenmin verduidelijking. Over een brief van de organisatie 'REED' weet hij niet waarvoor deze staat, wie de afzender is, of het exacte type contract. Hij vermoedt dat het een contract van zijn broer betreft uit 2013-2014, maar kan niet verklaren waarom de brief pas in juni 2021 is uitgegeven, kort voor hun aankomst in België (NPO M., p. 5). Ook de certificaten van zijn vader licht hij nauwelijks toe en blijft onduidelijk over wie de "*buitenlanders*" zijn die deze zouden hebben afgegeven (NPO M., p. 5-6).
- Daarnaast werpen de ontbrekende bewijzen verdere twijfels op. Zo ontbreekt een badge van de neef, hoewel wordt verklaard dat ook hij in het leger zat. Voorgelegde foto's van broer, neef en oom zijn niet overtuigend. Verzoeker en neef M leggen geen familiefoto's over, hoewel zij samenwoonden. Eén foto waarop neef M beweert met zijn vader te staan, is van slechte kwaliteit en de persoon kan niet worden geïdentificeerd (NPO M., p. 7).
- De foto's en documenten bieden geen bewijs van de afgebeelde personen of familiebanden en missen context omtrent tijd, plaats en bedoeling. Bovendien kunnen dergelijke beelden gemakkelijk worden gemanipuleerd. Documenten hebben enkel ondersteunende waarde bij een geloofwaardig en plausibel relaas, wat hier ontbreekt. In het geval van ongeloofwaardige verklaringen, zoals bij verzoeker en neef M., herstellen de documenten deze tekortkomingen niet. Afghaanse documenten hebben bovendien al een zeer geringe bewijswaarde door de context van wijdverspreide corruptie.
- Het gebrek aan overtuigende verklaringen over de werkzaamheden van verzoekers familieleden ondermijnt zowel de geloofwaardigheid als de oprechtheid van de verklaringen over de omstandigheden rond de dood van zijn oom en de ontvoering van zijn neef en broer. De twijfelachtige verklaringen over de beweerdde vervolging van familieleden maken het bovendien onmogelijk om de problematische situatie waarin zijn neef en broer zich volgens de verklaringen zouden bevinden, aannemelijk te maken.
- Voor verzoekers situatie geldt dat familieleden van voormalige ANSF-leden in bepaalde gevallen vervolging kunnen ondervinden, bijvoorbeeld bij gerichte wraakacties van de taliban. Verzoeker brengt echter geen dergelijke omstandigheden naar voren. Het enkele feit dat hij familielid is van een vermeend ANSF-lid, waarvan niet aannemelijk is gemaakt dat deze zelf vervolging ondergaat, volstaat niet om een beschermingsnoodzaak te rechtvaardigen.
- De verklaringen over de rekruteringspoging door de taliban in de madrassa zijn opmerkelijk. Verzoeker en zijn neef verklaren dat vijf talibs de madrassa bezochten, speeches hielden over het strijden tegen niet-moslims, en hen aanspoorden deel te nemen aan de jihad (NPO H., p. 10, 15, 19; NPO M., p. 10, 18).
 - Gelet op de vastgestelde bedrieglijke verklaringen over verzoekers leeftijd uit het medisch onderzoek, zijn zijn beweringen over bezigheden en dagelijkse activiteiten in Afghanistan niet aannemelijk. Verzoeker stelt enkel naar de madrassa te zijn gegaan en nooit naar school (NPO H., p. 8) of gewerkt te hebben (NPO H., p. 10). Volgens het leeftijdsonderzoek was hij bij vertrek uit Afghanistan echter meerderjarig, ongeveer 19 jaar oud (NPO H., p. 15).
 - Verzoeker diende zijn verzoek om internationale bescherming in op 20 augustus 2021 en verklaart ongeveer zes maanden onderweg te zijn geweest. De bewering dat hij op die leeftijd enkel naar de madrassa ging en geen andere verantwoordelijkheden had, roept ernstige twijfels op over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.
 - De verklaringen van verzoeker en zijn neef over hun schoolcarrière aan de madrassa schieten tekort en overtuigen niet. Beiden stellen de laatste twee jaar in Afghanistan dagelijks lessen te hebben gevolgd aan dezelfde madrassa, met uitzondering van vrijdag (NPO H., p. 9; NPO M., p. 8-10). Tijdens de interviews bij het CGVS waren hun antwoorden echter kort en oppervlakkig (NPO H., p. 8-10; NPO M., p. 9-10).

- Verzoeker verklaarde dat hij naar de madrassa ging omdat zijn paternale oom dit na de dood van zijn vader verlangde, een motief dat zijn neef ook aanhaalde (NPO H., p. 9; NPO M., p. 9). Het is echter opmerkelijk dat alleen zij lessen volgden, terwijl hun oudere broers en zussen dat niet deden. De uitleg dat deze "*te jong*" zouden zijn, houdt geen stand, aangezien zij allen ouder zijn dan verzoeker en de jongere broers van zijn neef ook geen lessen volgden, ondanks hun leeftijd van 10 en 13 jaar (DVZ, vraag 17).
- De verklaringen over de lesinhoud zijn eveneens zwak. Beiden stellen het alfabet te hebben geleerd, waarna ze begonnen met het lezen en memoriseren van de koran (NPO H., p. 9; NPO M., p. 10). Toch kunnen zij na twee jaar koranlessen niet aangeven hoeveel soera's de koran bevat. Verzoeker geeft geen favoriet vers, maar verwijst vaag naar het laatste deel van de koran, wat ook door zijn neef wordt genoemd met een identieke uitleg (NPO H., p. 9-10; NPO M., p. 10).
- Deze oppervlakkige en inconsistente verklaringen, samen met het gebrek aan basiskennis over de koran, ondermijnen de geloofwaardigheid van hun bewering dat zij twee jaar aan de madrassa hebben gestudeerd.
- Het is hoogst onwaarschijnlijk dat verzoeker en zijn neef ervoor kozen lessen te volgen aan een madrassa waarvan zij verklaren dat de qari al vóór de komst van de taliban jihad predikte (NPO H., p. 19; NPO M., p. 18). Hoewel zij stellen dat de qari hen niet persoonlijk probeerde te overtuigen en zij zijn uitspraken niet serieus namen, blijft het opmerkelijk dat zij ondanks deze omstandigheden bleven deelnemen aan de lessen. Dit is des te vreemder gezien de vijandigheid van de qari jegens de werkactiviteiten van hun familieleden, waarvan zij beiden de risico's erkenden (NPO H., p. 13; NPO H., p. 16).
- Daarnaast is het tegenstrijdig dat neef M. eerder verklaarde met school te zijn gestopt vanwege de job van zijn vader, omdat de taliban de controle over de school hadden gekregen en het te gevaarlijk werd (NPO M., p. 9). Het roept vragen op waarom zij dan wel naar een madrassa zouden blijven gaan waar jihad werd gepredikt en die expliciet vijandig stond tegenover het werk van hun familie. Deze keuzes zijn onbegrijpelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van hun verklaringen.
- Wat betreft de verklaring dat verzoeker en zijn neef Afghanistan verlieten uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban en dat zij in geval van terugkeer vervolging vrezen, moet worden opgemerkt dat de beschikbare informatie (EASO, "*Recruitment by armed groups*"; EUAA "*Targeting of individuals*", van augustus 2022 en EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023) aantoont dat de taliban zelden gedwongen rekrutering toepassen. Ze beschikken doorgaans over voldoende vrijwilligers en rekruteren via familiale en tribale banden, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering, zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor.
- De bewering dat verzoeker zonder tussenkomst van lokale vertegenwoordigers zou zijn benaderd, is in de context van de tribale Afghaanse samenleving ongeloofwaardig. Bovendien slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken waarom zijn situatie zou afwijken van de gebruikelijke rekruteringsmethoden van de taliban.
- Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat de taliban bij hem of zijn neef een beroep deden op familiale of clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken of gemeenschappelijke belangen om hen te rekruteren. Verzoeker toont evenmin aan waarom de taliban buitengewone inspanningen zou leveren om hem te rekruteren.
- Eerder is vastgesteld dat de studies aan de madrassa niet aannemelijk werden gemaakt. Daarnaast beschikken verzoeker en zijn neef niet over een profiel dat bijzonder interessant is voor de taliban. Zij stellen gewone studenten te zijn zonder militaire ervaring of specifieke vaardigheden (NPO H., p. 8; NPO M., p. 8). Bovendien beweren zij dat de taliban op de hoogte waren van het werk van hun familieleden bij de veiligheidsdiensten en hier al problemen mee hadden (zie *supra*). Het is daarom ongeloofwaardig dat de taliban hen alsnog zouden willen rekruteren, gezien de overheidsgezinde achtergrond van hun familie.
- De gedachte dat de taliban hen als potentiële leden zouden beschouwen, roept bovendien vragen op over de betrouwbaarheid van hun verklaringen. Het is onaannemelijk dat de taliban risico's zouden nemen om familieleden van overheidsgezinde personen te rekruteren, omdat dit inefficiënt en strategisch onlogisch is. Hierdoor blijft de stelling dat verzoeker en zijn neef werden benaderd voor rekrutering door de taliban ongeloofwaardig.

- Tot slot stelt verzoeker dat hij problemen met de taliban ondervond omdat zijn oom geen “usher” betaalde, wat leidde tot het blokkeren van velden zodat geen gewassen konden groeien (NPO H., p. 14, 17; NPO M., p. 17). Dit belastingstelsel, opgezet door de taliban, betreft een traditionele belasting op landbouwopbrengsten. De aangebrachte gegevens tonen niet aan dat verzoeker doelbewust werd gevisieerd door de taliban, noch dat dit als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals gedefinieerd in subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker dit probleem niet eerder vermeldde tijdens het interview bij de DVZ. Deze late vermelding relativiseert de ernst van zijn gestelde vrees en ondermijnt de geloofwaardigheid van dit onderdeel van zijn relaas.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker de negatieve indicaties met betrekking tot zijn leeftijd, en de discrepanties tussen zijn verklaringen en de leeftijd op zijn taskara niet betwist. Zijn neef M. verklaarde ook dat zijn taskara een vervalsing was om schooltoegang te krijgen, hetgeen ernstige twijfel veroorzaakt omtrent de authenticiteit van de taskara's. De onduidelijke en onjuiste verklaringen omtrent hun leeftijd – en dus ook hun identiteit – is een negatieve indicatie ten aanzien van de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en zijn neef. Daarbij moet ook worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn aanvullende nota een kopie van zijn paspoort voorlegt. Dit vermeldt als geboortedatum 2002, hetgeen binnen de grenzen de resultaten van het leeftijdsonderzoek valt. Hiermee geeft verzoeker zelf aan dat hij niet minderjarig was op het ogenblik van zijn vlucht uit Afghanistan. Dit bevestigt ook meteen het motief dat het niet aannemelijk is dat hij, gezien zijn leeftijd enkel naar de madrassa ging en geen andere verplichtingen had. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op negentienjarige leeftijd in Afghanistan enkel naar de madrassa zou zijn geweest en nooit naar school is geweest of gewerkt heeft. De islam-kennis van verzoeker en zijn neef bleken, ondanks de verklaarde scholing van twee jaar in de madrassa, bijzonder beperkt. Het is ook niet aannemelijk dat enkel verzoeker en zijn neef naar de madrassa moesten gaan en niet de andere broers en neven. Verzoeker en zijn neef bleken ondanks twee jaar koranschool geen goede kennis te hebben van de koran. Ook is het niet duidelijk waarom verzoeker en zijn neef ervoor kozen lessen te volgen waar jihad werd gepredikt, en waar ze aldus vijandig zouden staan ten aanzien van de familie van verzoeker. Verzoekers neef M. verklaarde bovendien met school te zijn gestopt omdat de taliban de controle hadden over de school. Bovendien stemt het verhaal dat er gepoogd werd hen te dwingen tot rekrutering, niet overeen met de objectieve bronnen over Afghanistan, waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden wordt toegepast. Dat dit bovendien zonder de tussenkomst van de lokale structuren zou verlopen, is niet aannemelijk. Verzoeker beschikte ook niet over een interessant profiel voor de taliban. De door verzoeker ingeroepen vervolgingsgrond dat de taliban hem gedwongen wouden rekruteren, wordt door de Raad niet aannemelijk geacht.

Met betrekking tot de activiteiten van zijn familieleden, het werk van zijn oom (de vader van M., verzoekers broer en M.'s neef) werd in de bestreden beslissing merkwaardig geacht dat verzoeker aanvankelijk enkel over de rekruteringspoging in de madrassa vertelde, terwijl zijn neef M. het had over de bedreigingen wegens de jobs van zijn familie.

Verzoeker bleef ook zeer vaag over de concrete jobinhoud van zijn broer, zijn neef, zijn oom en kon hun functies niet toelichten. Het betreft nochtans de essentie van het beschermingsverzoek; het feit dat zowel verzoeker als zijn neef hierover vage, en ook wisselende verklaringen aflegden, doet afbreuk aan de aannemelijkheid ervan.

Verzoeker kon ook geen duiding geven over de overtuigingsstukken die hij voorlegde. Hij legde ook meermaals tegenstrijdige verklaringen af: over het ontvangen van dreigbrieven. Verzoeker en zijn neef M. legden tegenstrijdige verklaringen af over de functie van zijn M.'s vader/verzoekers oom.

Verzoeker was ook vaag en niet eenduidig over het tijdstip waarop de problemen begonnen wegens de jobs van hun familieleden voor de veiligheidsdiensten. Ook over M.'s broer waren verzoekers verklaringen niet eenduidig. Verzoeker slaagde er ook niet in de problemen met de taliban aan de hand van concrete details aannemelijk te maken.

Verzoeker legde een aantal documenten voor met betrekking tot de werkactiviteiten van zijn familieleden. Verzoeker kon enkel verklaren dat de documenten gerelateerd van zijn broer, neef en oom zijn en aan hun werk gerelateerd, zonder verdere details. Zijn neef kon de brief van de organisatie 'REED' niet duiden en kon niet verklaren waarom de brief die de periode 2013-2014 betreft, pas in juni 2021 werd uitgegeven. Hij wist de certificaten van zijn oom nauwelijks toe te lichten en kan niet duiden wie ze heeft afgegeven. Hij legde geen badge voor van de neef, hoewel deze ook in het leger zat. De foto's van broer, neef en oom zijn niet overtuigend. Verzoeker en zijn neef M. leggen geen familiefoto's over, hoewel zij samenwoonden.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift verder naar een USB-stick die hij zal neerleggen. Er werd in de huidige zaak echter geen USB-stick voorgelegd. Waar hij verwijst naar documenten die hij bij het verzoekschrift voegt; betreft dit enkele foto's waarop verzoeker figureert met M.Q. en waar zijn neef figureert met M.N. en M.Q. Iedere duiding omtrent het tijdstip, de plaats en de omstandigheden waarin deze foto's werden getrokken ontbreekt. Deze foto's wijzigen hogerstaande beoordeling dan ook niet. Niet alleen sluit niets uit dat deze foto's geësceneerd zijn of verkregen zijn voor de noodwendigheden van de zaak, maar daarnaast

vertellen ze niets over de elementen die verzoeker aanvoert, zelfs de verwantschap met de er op afgebeelde personen staat niet vast.

De documenten die ter terechtzitting werden neergelegd - een fotokopie van zijn paspoort, een kopie van het paspoort van zijn broer, foto's van hem en zijn broer en een brief van zijn werkgever - wijzen hogestaande vaststellingen niet. Wat de foto's betreft, kan hier enkel herhaald worden dat deze niets toevoegen aan verzoekers verklaringen, bij gebreke aan een duidelijke context en verduidelijking van wat deze moeten aantonen. De werkgeversverklaring strekt er slechts toe te bevestigen dat verzoeker in België werkt, wat niet wordt betwist. Wat betreft de paspoorten, merkt de Raad op dat deze niet toelaten de verwantschap tussen verzoeker en zijn broer vast te stellen, nu alvast niet dezelfde familienamen worden vermeld. Verder vermeldt verzoekers paspoort als geboortedatum 2002, hetgeen het resultaat van het leeftijdsonderzoek bevestigt en verzoekers betoog met betrekking tot zijn leeftijd en zijn activiteiten verder onderuit haalt. Het paspoort van zijn broer vermeldt verder "*self employed*" als beroepsactiviteit, hetgeen de verklaring dat hij in het leger diende tegenspreekt.

Waar verzoeker betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, herhaalt de Raad dat overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, daartoe vereist is dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is de te dezen niet het geval. Zoals hoger, met betrekking tot de specifieke asielmotieven reeds opgemerkt, zijn verzoekers verklaringen inconsistent en blijken zijn antwoorden over de relevante concrete bijzonderheden van de gebeurtenissen die tot zijn vlucht heeft geleid hebben, oppervlakkig en vaag.

2.4.2. In zijn verzoekschrift en de nota met opmerkingen wijst verzoeker op het risico voor Afghaanse vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd en niet islamitisch gepercipieerd worden in hierom gevisieerd worden door de taliban. Op basis van de beschikbare informatie komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de*

facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes

maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI

Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het

behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren omstreeks 2002 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij identificeert zich als soennitisch moslim (NPO H., p. 8) en beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan (NPO H., p. 11). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken omstreeks het einde van 2020 (verklaring DVZ, vraag 32). Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer achttien jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim drie jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

De specifieke elementen die verzoeker aanbrengt waarom hij buiten het enkele feit dat hij in een Europees land heeft verbleven, specifiek als terugkeerder door de taliban zou worden geviséerd, lijken onvoldoende ernstig om aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging.

Het feit dat verzoeker in een Belgische fastfoodketen werkt kan niet aanzien worden als een element dat een re-integratie in de Afgaanse cultuur en samenleving in de weg staat. Hetzelfde geldt met betrekking tot zijn deelname aan activiteiten van het opvangcentrum, het feit dat hij met vrienden en vriendinnen uitgaat.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.2. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van

waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.3. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.4. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen.

Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"vermindert"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

2.5.6. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT